

Podzimni espresso

Milúše Havel

...těm, komu se čas pro sebe měří délkou jednoho espressa...

Rozchod

Roztřeseně se snažím nahmatat vypínač. Dneska potřebuju kafe víc než jindy. Půl noci jsem nespala. Probudilo mě pípnutí zprávy. Ve dvě ráno! Já si přece mobil vypínám...

Já jo. David natahuje ruku k nočnímu stolku. Ještě nespal. Je to sova jak vyšitá a pracuje obvykle až v noci. Jo, home office. Neskutečně dlouho ťukal do displeje. Skoro, jako když si píšem s Alenou. Takhle chatovat může jen ženská... Takhle chatovat může jen ženská! Jako by mi srdcem projel nůž. Co když... Mozek je okamžitě v pohotovosti a listuje událostmi posledních týdnů. Dvakrát hospoda s klukama, jedna firemní večeře, bowling se zákazníkem, pak opravoval sousedce bojler a včera přijel až před půlnocí, protože pomáhal Jirkovi stěhovat gauč... Podtrženo, sečteno vlastně nebyl doma ani jeden večer! Možná v pátek, ale to jsem zase já byla s holkama.

David už spí, zato já zírám do stropu.

Asi za hodinu mobil zapípá znovu. Další zpráva. A druhá. Při třetí se David otočí pro telefon. Zatímco odpovídá, zalívají se mi oči slzami. Mám na něj uhodit rovnou? Přistižen při činu? Moment překvapení většinou odkryje pravdu, na výmluvy není čas. Nedokážu to. Pak už jen odpočítávám minuty do budíku. V pět už nevydržím a vylezu z postele.

V zrcadle na mě kouká moje zničený já s pořádně opuchlými očima. Pouštím na sebe ledovou sprchu. Ledovka. Dneska už druhá, usměju se hoře.

Asi při třetím hrnku kafe mi dojdou i slzy. Vylezu na terasu do mrazivýho rána a snažím se vymyslet co dál. Nějak si nedokážu představit, co bude.

„Brý jitro, prosím tě, co tu strašíš tak brzo? Brrr a v takový kose! To není zrovna rozumný...“

„Rozumný? A najít si jinou ženskou je „rozumný“?“ vyhrknu bez rozmyslu.

„Nic nevymejšlej, vím, že sis s ní psal celou noc!“

Na vteřinu se zdá, že jsem ho opravdu zaskočila, na vteřinu...

„No, jo, máš pravdu, celou noc jsem si psal se svojí milenkou, jak jí říkáš...“

Zalapám po dechu. To se nemohl alespoň POKUSIT zapírat! To už mu jsem tak jedno, že mi to klidně takhle vpálí?!

Chci pryč! Okamžitě! Nejsem schopná se pohnout. A on?

„S milenkou Teslou,“ usměje se.

Cože??? Hlava nedokáže tak rychle přehazovat výhybky, a tak mi trvá dobrých dvacet vteřin, než se zmůžu na „cože?“ nahlas.

„Psala mi, že spustila alarm...“ zachechtá se.

Zamotá se mi hlava. Pohledem přeletím zahradu, kde pod smrkem stojí naše nové auto. Auto, co posílá smsky!

„Nepudem dovnitř?“ lepí mi pusku na čelo, „dal bych si to tvoje skvělý Latte...“

Ajt'ák

„Můžu na chvíli?“

Alena mě přeměří zkoumavým pohledem, láhev červeného v podpaždí jí neunikne.

„Vy jste se s Lubošem rozešli?“ vytřeští na mě svoje čokoládové oči.

„Ne, to ne..., ale... máš chvíli?“

„Jo, jasně, že jo, pojď dál, je tu blázinec jako vždycky.“ Trochu rozpačitě se usměje.

V kuchyni o sebe cinknou skleničky, korek vrzne o hrdlo láhve, a než zuju boty, mám víno v ruce. Alena si se mnou přitukne a rukou naznačí, ať vezmu místo na pohovce.

„Čau teto! Zahraješ si s náma Havrana?“

„Zlatíčka, my si teď s tetou chceme povídat. Přijdem pak za váma do pokojíčku, ju?“ Obejme děti a jemně je vyšoupne ze dveří obýváku. Otočí se směrem ke mně a lehce zdvihne obočí...

Nadechnu se.

„Vzpomínáš na toho ajt'áka od nás z práce? Na toho pod'obanýho?“

Svraští čelo a dlouze se odmlčí.

„Počkej! myslíš toho, co ti minulej tejden přines tu kytku k narozeninám?“

„Jo, přesně toho. Dneska volala jeho máma. V noci ho odvezla záchranka, spolykal nějaký prášky...“

„Neblbni!“

„Počkej! Není mrtvej! Za pár dní se z toho asi vklepe...“

„Uf! No, ale co tě to tak vzalo? Ajt'ák, kterýho vlastně ani neznáš...?“

Usrknu vína.

„Můžu to vzít trochu oklikou?“

„Jasně, jsem jedno velký ucho!“ Zvedne sklenku a na znamení souhlasu se napije.

„Na gymplu jsem byla šíleně zamilovaná. Do nejhezčího kluka ze třídy, samozřejmě. A jasně, že jsem neměla odvalu mu to říct a doufala jsem, že si jednoho dne sám konečně všimne, jak jsem úžasná,“ naznačím zvednutou rukou ve vzduchu uvozovky, „a pozve mě na rande.“

„Učebnicovej příklad, pokračuj,“ zasměje se, jako že: Kdo z nás si tím v pubertě neprošel? „Dál to taky není moc originální. Mě zase miloval jinej spolužák, kterej ovšem nebyl tak okouzlující...“

„Klasika ze střední.“

„Přesně. Já neříkám, že byl ošklivej, to vůbec, ale... jen, nebyl to prostě Honza. A ta pozornost mi dělala dobře. Nosil mi dokonce dárky, několikrát jsem se od něj nechala pozvat na pivo, kafe... prostě jsem nikdy neřekla, že u mě nemá šanci.“

„A fakt neměl, nebo přece jen a nebejt Honzy, neváhala bys?“

„Takhle jsem to neanalyzovala! Já se ani nezamyslela nad tím, jestli se mi líbí. Byla s ním sranda. Byl vtipnej. A uměl poslouchat. Nikdy mě nenechal ve štychu... No, vidíš, jak jsem byla vlastně pitomá!“ ušklíbnu se.

„Buď v klidu, bejt to můj případ, nedopadla bych líp. Chtěla prostě Honzu.“

Na chvíli se odmlčím, polknu.

„Tak dál. Ten kluk, David, mi na lyžáku napsal dokonce báseň. A hezkou, musím rovnou říct. A co myslíš?“

„Nevim, nechalas ji někde ležet a byla z toho lyžáková aféra?“ pobaví se vzpomínkou na pubertální vtípky.

„Válet jsem ji sice nikde nenechala, založila jsem si ji do knížky, ale večer byla u nás na pokoji pařba. Tajná, samozřejmě.“

„Jak jinak! Úplně si na to vzpomínám! Po povinným večerním programu ve společnosti konečně chvíli klid. Učitelé zalezlí, protože už od nás chtěli mít pokoj, a tak to radši tiše tolerovali, i když jim bylo úplně jasný, vo co jde.“ Neubrání se smíchu. „Takže co? Honzík si chtěl místo chlastání číst a našel ji?“

„Skoro přesně. Číst si sice nechtěl, ale chtěl zrovna do tý police schovat flašku griotky. Tak tu knihu vzal do ruky...“

„... A báseň vypadla! To se vždycky hodí, když chceš sbalit kluka mít po knihách zastrkaný básně od jinejch ctitelů.“

„Právě. To se vždycky hodí,“ strhne mě svým smíchem. „Já rudá, jak rak...“

„Ale mělas Honzovu plnou pozornost,“ drží se za břicho.

„To teda! Takovou jsem zrovna potřebovala! A tak mě nenapadlo nic lepšího než tu báseň příšerně shodit a o Davidovi prohlásit, jakej je to pitomec, kterej mě totálně nezajímá.“

„Pochopitelně!“ válí se smíchy Alena.

„No a on stál za vtevřenejma dveřma.“

„Klasika!“

„Až sem asi jo, jenže pak už to tak veselý není. David se ten večer strašně vopil a v tom stavu lez ven na střechu. Lezlo se tam normálně kouřit za komín. Jenže von z tý střechy sletěl a zlomil si při tom nohu. Asi na třikrát. Museli mu ji dvakrát operovat a nakonec stejně zůstala asi o dva centáky kratší.“

„Vzpomínka na celý život,“ uzavře už vážně. „Jen mi, prosím tě, vysvětli, co to má co dělat s tím ajťákem?“

„No, než volala ta jeho máma, šla jsem k němu do kanceláře, měl mi dát na flashku nějaký soubory. Ajťák nikde, mně hoří termín, tak jsem si řekla, že se kouknu, jestli ji nemá třeba připravenou někde na stole. Měl tam diář. Otevřenej diář... Byl do mě zamilovanej.“

Manažerská teorie

„Padám odsud, ráno mám radu.“

„Neblbni! Tu prezentaci máš hotovou už nejmíň tejdén, tady se to hezkejma babama jen hemží a ty bys zdrhal?“

„Já tyhle firemní akce nesnáším.“

„Já z nich taky nejsem zrovna vodvařenej, ale na druhou stranu to není úplně marný, tady ti pod nos naservírujou všechny ty úspěšný manažerky, co nemaj čas běhat někde po barech a seznamovat se, takže celkem kvalitní materiál, co leží ladem a byla by škoda v těchle vodách nelovit!“

„Zajímavá teorie, nad tím jsi asi přemýšlel dost dlouho,co?“ plácnu uznale Dana po rameni.

„Vlastně ani ne, jen jsem se večer po tom šíleným týmovým školení, co jsem ved, zhroutil doma do gauče a byl jsem tak vyřízenej, že jsem neměl už ani sílu někam vyrazit. Pátek večer a já úplně marnej! Votevřel jsem doma bar a při druhý whisce mi došlo, jak je to vlastně na hovno. Seš úspěšnej chlap, prachů dost, figura taky ujde,“ narovná se, zapne knoflík u saka a natočí se bokem, abych mohl zhodnotit sám, že nekecá, „a přesto vo zajímavou ženskou nezakopneš. Buď je blbá a nebo se s ní dá kecat, ale zas obal nic moc. No a pak mi došlo, že úspěšný ženský na tom musej bejt stejně, no ne? Takže kde takovou babu potkáš? V práci? Dost možná, jenže pokud ji mineš na poradě, obvykle je to „sokyně“, co se rve o stejnej projekt jako ty. Vo tu se jako vo ženskou v tu chvíli úplně nezajímáš. Ale firemní party je jinej level! Zvlášt' když makáš v takhle velký firmě! Tam takový ženský máš pěkně pohromadě, manažerský posty v tu chvíli nehrajou roli a ty se můžeš v klidu porozhlídnout. Navíc tam přijdou i ty, co bary nevymetaj, protože to je tak trochu „povinná akce“. Takže?“

„Hmm, brácho, máš to pěkně srovnaný,“ mrknu uznale, „tak to abys neztrácel čas a šel se porozhlídnout!“

„Blbouně,“ uleví si, „nebuď salát a zůstaň! A jestli necheš lovit baby, což by ovšem v tvym případě byla dost škoda, protože ženskou bys, podle mého názoru už docela potřeboval, páč, pokud dobře počítám, seš single už nejmíň rok a půl, tak se pojd' aspoň pořádně nadlábnout, protože s rautem se dneska teda fakt vytáhli.“

Tenhle argument musím uznat, teda oba argumenty. Trochu zaváhám, což si Dan vyloží po svým, vytrhne mi kufr z ruky, odloží do šatny a rukou kolem ramen mě tlačí zpátky do sálu. Ok, dám ještě půl hodinu a pak se vypařím. Ostatně, něco k jídlu bodne.

Než stihnem ale dojít k baru, v sále se zhasne a všichni se rozestoupí po obvodu. Zřejmě zase nějaká kulturní vložka. Zůstanem teda stát. Sálem zazní tango. Jasně, slibovaný předtančení. Do sálu vpluje šest tanečních párů. Snad to nebude trvat dlouho. Bez většího zájmu sleduju precizní taneční kroky, uhrančivý tangový pohledy profi tanečníků a svůdný vlnění tanečnic. Přímo přede mnou zastaví jeden z párů v pomalé taneční figuře. Záklon, úsměv do publika... Je to možný? Očima sleduju pár mizící na druhé straně parketu. Znovu zaostřím. Jako bych ji znal! Ale vodkud?

„Neni to Veronika?!“ dloubnu loktem do Dana. Tahle ženská přece nemůže bejt ta manažerka z finančního?

„Jasně,že jo. Tys nevěděl, že tančí?“

Danova teorie dostane najednou úplně jinej rozměr...

Než se kafe uvaří

Jasně, osmá, ranní nával manažerů, koukne Klára na hodiny a usměje se. Očima přeběhne řadu kofeinových závisláků v obleku, nervózně ťukajících do mobilu. To by skoro stálo za fotku. Přehlídka nagelovaných, vystajlovaných týpků s naleštěnými botama a různobarevnými ponožkami. Co je tohle za módu? Originální a zajímaví za každou cenu? Hlavně když jsou takhle originální všichni.

„Dvojitý presso s mlíkem,“ vypálí bez pozdravu a s pohledem pořád přilepeným na displej další v řadě. Ty, co milujou „presso“ má zvlášť ráda!

„Ristretto, prosím“

„Espresso doppio“

Rychle zadává objednávky do systému. Hlavně neplýtvat manažerským časem! Pobaveně se usmívá. Každému ještě popřeje hezký den, i když dost pochybuje, že ji vůbec vnímají.

Zvonek nade dveřmi ohlašuje dalšího do fronty. No ne, tenhle má dokonce obě ponožky stejný.

Hned, jak otevře dveře kavárny a uvidí tu frontu, má chuť se zase otočit a jít. Chtěl si ještě v klidu projít tu prezentaci. Má cenu hledat něco jinýho? Ztratí nejmíň dvacet minut. Koukne za bar. Holky se snažej, vypadá to na sehranej tým. Dokonalej stroj. Za ním už stojí další tři lidi. Ok, když už jsem tady.

Celkem to odsejpá.

„Velké Latte s extra šotem.“

„Dvojité cappuccino.“

„Flat white.“

Na konci baru přistává jedno za druhým.

„Dobré ráno, máte vybráno?“

„Dobré ráno, vlastně ne, promiňte, nějak jsem se zamyslel a... doporučila byste mi něco?“

„Tři z pěti barmanů doporučuji javorové Latte,“ ujede jí. „Teda pardon...“

„Prosím...? Omlouvám se, asi jsem po ránu ještě trochu mimo, nebo jsem spíš myšlenkama už někde jinde.“

„Čeká vás náročnej den? Tak to bych to viděla na Flat white. Teda jestli máte rád kafe s mlíkem.“

„Prima, tak Flat white. To je to na mně tak poznat?“

„Jen hádám, vypadáte... soustředěně.“

„Škoda, že jen tak vypadám, dneska bych to fakt potřeboval, ale místo abych se koncentroval, lítaj mi myšlenky... za hodinu mám fakt důležitou prezentaci, nemoh jsem pořádně spát, tak to od pěti znovu procházím. A připadá mi to čím dál blbější.“ Nervózně se zasměje.

„Tak už to neprocházejte a radši si to vypijte v klidu.“

„To se řekne...“

„Máte pravdu, za podobný rady jsem taky měla chuť vraždit.“

„Jasně, nejde o život, že jo,“ snaží se marně o lehký tón.

„Ale pro vás to je teď zřejmě hodně důležitý. Víte co, běžte si to v klidu projít a vychutnat kafe si přijďte, až to budete mít za sebou. Já bych, bejt váma, asi stejně nevěděla, co piju.“

„Díky,“ natahuje se pro svůj šálek.

Zvonek nade dveřmi se líně zhoupne. Touhle dobou už moc lidí nechodí. Klára zvedne unavené oči od pultu.

„Dobrý den... jé, jak vám dopadla ta prezentace?“

„Vy si to pamatujete? Báł jsem se, že se budu muset složitě připomenout...“

„Máte obě ponožky stejný.“

„Ponožky?“

„To je fuk, tak jak?“

„... No, vlastně asi dobře... tohle je pro vás...“ podává jí přes pult krabičku čokoládových pralinek, „myslím, že ke kafi se to bude docela hodit.“

„To bude, děkuju, ale...“

„Víte, já jsem nakonec ráno dal na vaši radu a vybodnul se na to, takže jste mi ušetřila hodinu stresu a nervů, tak proto.“

„Aha, no vidíte, bejvala bych se vsadila, že uděláte opak.“

Mámou na zkoušku

„Ahoj Mo...“
„Prosím tě, můžeš přijet?“
„Cože? Co se děje?“
„Můžeš? Prosím! Já už to sama prostě nezvládnou!“
„Počkej, počkej, uklidni se, co nezvládneš?“
„Nic! Já už prostě nemůžu! Prosím!“
„Teď?!“
„Jo... teda, já vim, že už je asi pozdě, ale...“
„Jirka není doma, takže bych musela i s dětma... Řekneš mi konečně, co se stalo?“
„Oni už spí?“
„Kdo?“
„Děti...“
„Ne... Jsou už v pyžamu, ale ještě koukaj na večerníček...“
„A nemohly by koukat tady? Já tě tu fakt potřebuju. Nemám nikoho jinýho, komu bych zavolala. Mára je na Slovensku, Lukáš na tejden ve Francii... Můžeš?“
„Hlavně se uklidni a nebreč. Můžu tam bejt tak za dvacet minut...“
„Dik...“

„Zlatička, teta Monika potřebuje, abych za ní na chvilku přijela...“
„Teď hned???“
„Vypadá to tak.“
„Ale my tu nechcem zůstat bez tebe, mami!“
„Já bych vás tu samotný nenechala, neboj. Takže, co kdybyste si tu pohádku dokoukali u tety? Uděláme si takovou malou bojovku, jo? Pyžamkovou párty u tety.“
„Jako že si můžem nechat pyžamo? Super!“ směje se Kuba a skáče po gauči.
„Jo, vemte si přes něj bundu a hurá do auta.“

Fakt za dvacet minut jsme před domem. Nějaká starší paní, co jde zřejmě vynést odpadky, si nás zkoumavě prohlíží.

„Dobrý večer.“
„Dobrý, za kým jdete?“
„Za Monikou, Monikou Veselou.“
„Aha, tak pojd'te, já vám otevřu.“
„Děkuju.“

Hned, jak vejdem dovnitř, je mi najednou všechno jasné. Chytnu Kačku za ruku a vleču ji co nejrychleji po schodech do druhého patra. Kuba nám sotva stačí. Za chvíli už tisknu zvonek.

„Ty jsi zlatá, Díky!“ objímá mě ubrečená Monika. „Takhle ječí už pět hodin! To není přece možný! Já už nemůžu! Zkusila jsem všechno!...“
Rychle sundávám bundu a strkám děti do obýváku, kde je původce té zkázy.

„Ploč tak pláče, mamííí?“ ptá se Kačenka.

„Nevím, Beruško, zkusíme to zjistit?“ Přikývne.

Drží mě pevně za ruku a vleče k postýlce. Sehnu se a vezmu toho tygra do náruče.

„No ahoj, kdopak nás tu tak hlasitě vítá?“ V ruce najednou držím maličký, neskutečně hlasitý uzlíček. Celý rudý a zpocený. Na vteřinu se ztratím v myšlenkách a vzpomenu na chvíle, kdy jsem se takhle pokoušela uklidnit Kačku. Usměju se.

„Mami, ty se mu směješ?“

„Ale ne, Beruško, jen se usmívám, to je přece lepší, než se mračit.“ Kývne. Souhlasí.

„Chtěla bys ho pohladit?“ dřepnu si k ní na zem.

„Ale on požádá kčičí...“

„Třeba to pomůže.“

„Myslíš? Tak já to teda zkusím.“ Opatrně natáhne ruku a jenom lehce se ho dotkne na hlavičce.

„Máš něco k pití? Je chudák hotovej,“ obracím se k Monice. Rychle hledá nějakou láhev. V tom zmatku, co všude kolem je, se nedivím, že to chvíli trvá.

„Tady je čaj. Mám udělat radši mlíko? Myslíš, že má hlad?“

„Podej mi zatím tohle,“ houpu ho na ruce. Pořád brečí, ale zdá se, že pití by si rád dal.

„Musíš přestat plakat, Broučku, nebo se zakuckáš,“ šeptám, „no, co jsem říkala?“ zvedám ho k rameni a lehce plácám po zádičkách.

„Zkusíme to znovu?“ Pořád strašně vzlyká, ale zkouší pít. Kačenka ho hladí po vláskách.

„Jak, jak jsi to udělala? Zkoušela jsem to milionkrát! Ty ho vezmeš do ruky a...“

„Klid, prosím tě, nic jsem neudělala, jen nejsem už úplně vyčerpaná, jako ty po pěti hodinách řevu. On už je taky vyřízenej a nejspíš i hladovej. Uděláš to mlíko?“

„Jasně, cokoliv, hlavně ho nepouštěj, ať zase neřve!“

„Nebude zase řvát, že ne, mami?“ ozve se tiše Kuba. Úplně jsem na něj, na chudáka, zapomněla!

„Já už bych to znovu nechtěl,“ zašeptá. Vzpomínám, jak si zacpával uši, když ječela Kačka.

„Zkusíme ho uklidnit, Kubí, jo? Nechceš se zatím koukat na pohádku?“ Přikývne. Přesunu se s prckem opatrně na gauč.

„Podáš mi ovladač?“

„Já to zvládnu zapnout sám,“ ujišťuje mě, „ty nemáš volný ruce.“

„Tady je to mlíko... já, děti, já na vás úplně zapomněla s tou pohádkou! Přinesu vám deku, abyste se mohly natáhnout...“ Rychle mi podává láhev a odbíhá do ložnice.

„Tak co, prcku? Zkusíme to vyměnit za mlíko?“ Okamžitě protestuje.

„Mamí, vlat' mu to! Zase pláče!“

„Jen mu chci dát mlíčko, vidíš?“

„Lychle, mamí“

„Tady to je, mrňousku. Jak ty se vlastně jmenuješ?!“

„Tomáš,“ mává Monika dekou a běží příkrýt Kubu.

Tomášek se, naštěstí pro všechny, nevzteká dlouho a za chvíli už ručičkami zkouší chytit flaštičku. Za pár dalších minut už u toho usíná. Opatrně ho zvednu a položím si ho na hrudník. Neprobudí se. Kačenka vyskočí mezi mě a Kubu, zavrtá se pod deku a pohladí Tomáška.

„No, tak teď pěkně spinkej,“ líbne ho do vlásků.

Do půlhodinky spí všechny tři. Zkusím položit mimčo na gauč. Nést ho až do postýlky nemám odvalu. Co kdyby. Však si to ještě moc dobře pamatuju. Obložím ho polštářema, přisunu stolek a kývnu na Moniku.

„Myslím, že je tu můžem nechat.“

„Asi jo, dáš si něco?“

„Hlavně ty si něco dej. Jedlas vůbec?“

„Jak dlouho ho máte?“

„Teprve dva tejdny. Volali nám asi před dvěma měsícema, že pro nás mají chlapečka, abysme se na něj přijeli podívat. Celý dva měsíce jsme ho mohli každej den navštěvovat a pak nám ho dali do předadopční péče. Tak jsem se na to těšila! Jak ho budu mazlit, povídat pohádky, koupat ho... a? Jsem hotová! Vůbec to nezvládám! Z pyžama jsem dneska lezla ve dvě odpoledne a furt řve. Asi to mělo bejt, jak to bylo a já neměla mít děti...“

„Přestaň! Neznám nikoho, kdo by měl mít děti víc, než ty!“

„Jo? Tak jak to, že to vůbec nezvládám! Jak to, že jen ječí? Nemá mě rád? Jsem špatná máma! Všichni kolem to zvládaj levou zadní a já jsem ráda, když s ním dokážu dojít nakoupit!“

„Je malinkej, to je normální.“

„Normální? Tak mi ukaž někoho, u koho je to takhle „normální“!“

„No, třeba já.“

„To zrovna! Ty to máš na háku! A během chvíle jsi uklidnila i jeho!“ kývne hlavou směrem ke gauči.

„To byla náhoda.“

„Jasně, to říkáš, abys mě uklidnila!“

„Naše Kačka řvala furt, Jirka jí neřek jinak, než Tygr a zůstalo jí to do dneška, teda jen ta přezdívka, našťestí,“ zasměju se. “Víš kolikrát jsem na tom byla, jak teď ty? A všichni mi radili, že „matka musí být v klidu, a děťátko se uklidní“...”

„Jo, přesně! Jenže jak mám asi tak bejt v klidu?“

„No, těžko! Já, když už jsem byla zoufalá, jsem ji odnesla tátovi,“ zasměju se při vzpomínce, jak odevzdávám Jirkovi řvoucí dítě, on si ji s ledovým klidem dává na klín a dál u toho t'uká do kompu.

„Chlapi to prostě neřešej, nemaj ten „mámovskej radar“ a je jim jedno, že dítě řve. Jsou v klidu.“

„Já nevím, kam kouknu, všude všechno sluníčkový, vystajlovaný mámy, miminka jak panenky, nikdo s kruhama pod vočima a v pyžamu...“

„Protože tohle nikdo nikde nesdílí...“

„Možná... Asi jsem si to fakt malovala moc fejsbukově.“

„To asi my všichni,“ neubráním se smíchu.

„Chtěla jsem ho vrátit,“ zašeptá, „jsem hrozná, vid'?“

„Hrozná? Já tě obdivuju! Dva roky čekáš a pak najednou bum, haló, tady máte dítě a postarejte se! Kdo by to dal? A nemysli, že když je to tvoje vlastní, tak ho taky čas od času nemáš chuť vrátit.“

Děkuju...

...že jste si své espresso vypili se mnou.

Obsah

Rozchod.....	2
Ajták.....	3
Manažerská teorie.....	5
Než se kafe uvaří.....	6
Mámou na zkoušku.....	8

Miluše Havel

Momentálně máma na plný úvazek, která nechala kariéru i rodnou vlast daleko za sebou. Život ji zavál do malého lázeňského městečka v Bavorsku. Téměř na samotě u lesa, kde bydlí se svými třemi největšími láskami - manželem, malým uličníkem a princeznou, hledá v každodenním maratonu krátké chvílky pro psaní.

Miluje pečení, dobrodružné dovolené s rodinou, dlouhé večery s kamarády a kávu. Právě ta ji přivedla na festival Kafe s múzou, který v ní znovu zažehl touhu psát. Psát, tak jako kdysi, kdy tvořila deníčky z prázdnin, dovolených a výletů. Psát s lehkostí i touhou pobavit. K narozeninám si pak nadělila účast v Povídkovém nenávodu. Byla to výzva. Velká výzva. První povídka Zelené cappuccino vyšla Mili v e-sborníku Zeleň. Před Vánoci 2023 se s odvahou a rukama od těsta pustila se do své první e-sbírky Jak se peče povídka. V létě 2024 sepsala 3+3 (Ne) svatební (mini) povídky pro svou kamarádku a na podzim, v kratičkých chvílkách všednodenního maratonu, vařila Podzimní espresso pro všechny, kdo mají, stejně jako ona, čas sotva na jeden hrnek voňavého kafe.

